

νίζων τὴν φαντασίαν σου; δὲν εἶναι ἀθάνατος ἡ δόξα σου; ἡ Ἰταλία, ἡ Εὐρώπη, ὅλος ὁ κόσμος δὲν κηρύττουν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὄνομά σου;

— Εὐρίσκειτο εἰς τὴν εἰρικήν τῆς Φεράρρας παράφρων τις συγκατάδικός μου, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι ἦτο Θεὸς καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ δὲν ἐπλησίαζον εἰς αὐτὸν ἢ γορυπετοῦντες καὶ εὐλαβῶς, αὐτὸς δὲ ὁ δύστηνος ἐδέχετο τὰ χλευαστικά ταῦτα τεκμήρια, ὡς ἂν ἦτο τοῦ Κόσμου ὁ δημιουργός. Τίς με βεβαίον ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ παράφρων αὐτῷ παρόμοιος;

Φωνή τις χαρμόσυνος διέκοψε τὰς μελαγχολικάς τοῦ Τορκιάτου σκέψεις, ἡ φωνὴ τοῦ Ρούβεντ, ὅστις ἤρχετο νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του δια τὸν ἀρτιγενῆ υἱόν του. Κρατῶν τὸ βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ ἀσπαζόμενος καὶ δεικνύων αὐτὸ εἰς τὸν Τάσσον καὶ εἰς τὴν Κορνηλίαν,

— Ἰδέτε τοῖς εἶπε, πῶς εἶναι εὐμορφον καὶ ἄβρόν! Ἡ μήτηρ του τὸ ἐγέννησε σχεδὸν χωρὶς πόνων. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸ βαπτίσῃς σὺ καὶ ἡ κυρία Κορνηλία... μακάριον ἂν ἔχῃ ἀνάδοχον τὸν μεγαλύτερον ποιητὴν τοῦ χριστιανισμοῦ!

Ὁ δὲ Τάσος λαβὼν εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ παιδίον, τὸ ἐθεώρησε μετ' ἀγάπης.

— Ὄχι, εἶπεν, ἐράσμιον ἔρέφος, δὲν θέλω νὰ σοὶ μεταδώσω τὴν πικράν μοῖραν τῆς ὑπάρξεώς μου! Ὄχι, δὲν εὐχόμαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἐτιδαφιλεύσῃ εἰς σὲ τὰ ἀπαίσια δῶρα τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς τέχνης! Προικισθεὶς ἤδη τὴν ἀξιοθρήνητον προίκα τῆς ὑπάρξεως, ἔσο ἄσημος ἵνα διαγῇς τὴν ζωὴν ἄνευ λύπης. Μὴ ποτε οἱ ἀχαλίνωτοι πόθοι εὐδαιμονίας ἀκατορθώτῳ ροκανίσωσι τὰ φιλοκάρδιά σου! μὴ ἐπιζητήσῃς τὸ μάταιον φᾶσμα τῆς δόξης, διότι τὸ φᾶσμα τῆς παρομοιάζει τῇ χρυσῇ καὶ πορφυρᾷ νεφέλῃ, ἥτις στεφανώνει τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους· ἂν τὴν φθάσωμεν ἀναδάντες διὰ πολλῶν κινδύνων καὶ μόχθων, δὲν εὐρίσκομεν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡμίχλης δυσώδη καὶ ἀμέσως διαλυομένην. Ἐσο ἀγνώριστος καὶ εὐτυχής, ὦ παιδίον! ὁ Τάσος ἐπικαλεῖται τὴν χάριν ταύτην τοῦ Ὑψίστου διὰ τὸ βρέφος τοῦ φίλου του!

Καὶ ἀποθεὶς πάλιν αὐτὸ ἔτεινε τὴν δεξιάν πρὸς τὸν Ρούβεντ.

— Φίλε, τῷ εἶπε, δέξαι τὰς εὐχαριστήσεις μας. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἰταλίαν· φωνὴ τις μυστηριώδης, δεσποτική, ἀκαταμάχητος μετ' ἀπωθεὶ πρὸς τὴν πατρίδα. Λάβε εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς φίλου σου τὸ ἀργυροῦν τοῦτο ἐγκόλπιον τῆς Παναγίας καὶ παράδος αὐτὸ ἐν ὀνόματί μου εἰς τὸν υἱόν σου, ὅταν, ἡλικιούμενος, δυνήθῃ νὰ ἐνθυμῇται τὸ ὄνομά μου. Τὸ ἐγκόλπιον εἶναι ἔργον χρυσοῦ τεχνήτου ρωμαίου, καταταχθέντος εἰς τοὺς ἀγίους ὑπὸ τῶν συναξαρίων, αὐτὸ εἶναι μόνον περιουσίας λείψανον παραδοθέν μου ὑπὸ τοῦ πατρὸς, διότι θεωρεῖται δικαίως ὡς εὐσεβὲς καὶ ἅγιον κειμήλιον!... Ὑγείαινε! δέξαις τὸν παντοδύναμον διὰ τὴν ἀνταρξίαν τῆς ζωῆς σου καὶ ἂν ὁ υἱός

σου ἐναιρενθῇ ποτε στάδιον εἰς ἐπισημοτέρου, εἰπὲ αὐτῷ ὅτι ἤκουσες τὸν Τάσσον βλασφημοῦντα τὴν δόξαν του!... Ἐτοιμάσου, προσφιλὴς Κορνηλία, ἄγγελε ἀφωσιωμένε καὶ παρήγορε, ἀκολουθῶν κατὰ βῆμα τὸν πλανήτην εἰς τὰς ἀσκόπους καὶ ἀτελευτήτους ὁδοπορίας του. Σὲ δὲν ἐθάρυνόν ποτε οὔτε ἡ χολὴ τῶν παραπόνων μου, οὔτε ἡ ἀδικία τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου. Σὺ, ἥτις οὐδέποτε ἀποθάρρυνομένη, προσπαθεῖς νὰ με παρηγορήσῃς, ὡς ἂν ἡδυνάτῃ τις νὰ με παρηγορήσῃ, ἔλθε καὶ ἀκολούθει με πάλιν! δὲν ἐπληρώθη εἰσέτι ἡ ἐντολή σου, οὐδὲ θέλει πληρωθῇ ἡ ὅταν αἱ σκέψεις καὶ ἡ διάνοια ἀποθάνωσιν ἐν τῇ κεφαλῇ μου, ὅταν αἱ χεῖρές σου αἱ εὐσεβεῖς με περιτυλίξωσιν εἰς τὸ σάβανόν μου! Μὴ κλαύσῃς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, Κορνηλία μου, ἀλλὰ μάλιστα ἡ ἀγγελικὴ φωνὴ σου ἃς ψάλλῃ τὸν χαρμόσυνον ὕμνον τῆς εὐγνωμοσύνης, ἃς ἐκφωνήσῃ τὸ *Δοξάζω σε Κύριε*. ὅτι τότε πρώτην φορὰν θέλω μάθει τὴν σημασίαν τῆς σαρκαστικῆς λέξεως « ἀνάπανσις ».

Ὁ Ἰωάννης Ρούβεντ ἀκολουθήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τοὺς ἀναχωρήσαντας φίλους, ἀπῆλθεν εἰτα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαρίας, κοιμωμένης ἤδη.

Θεέ μου, εἶπε, σὺ με εὐεργέτησες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἔχω σύζυγον ἀγνὴν καὶ ἁγίαν, ἔχω τέκνα παρέχοντα ἐλπίδας βίου ἐπίσης εὐσεβοῦς, ἔχω τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον. Δοξάζω λοιπὸν τὸ ἱερὸν ὄνομά σου διὰ παντός, διότι ἀφοῦ ἦλθεν ὁ Τάσος εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνόησα μᾶλλον καταφανῶς τὴν μεγάλην σου πρὸς ἐμὲ εὐσπλαγχνίαν, πρὸς ἐμὲ πλάσμα σου εὐτελὲς καὶ ἀνάξιον!

Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ Μαρία ἐξυπνήσασα εἶδε μετὰ μειδιάματος τὸν σύζυγον καὶ τῷ εἶπεν,

— Ἰωάννη, φέρε μοι τὸ παιδίον.

Καὶ ὁ Ρούβεντ ἐσπευσεν ἐκτελῶν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς. Αὕτη δὲ ἀσπαζομένη τοῦ βρέφους τὸ μέτωπον, εἶπε,

— Τί ὄνομα νὰ τῷ δώσωμεν;

— Σήμερον εἶναι τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, δὲν τὸ ἀφιερῶμεν εἰς τῶν ἁγίων τούτων τὴν προστασίαν;

— Ἐχεις δίκαιον φίλε μου, ἃς τὸν ὀνομάσωμεν Πέτρον - Παῦλον.

(ἀκολουθεῖ)

ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ.

Συνειθισμένος, φίλε ἀναγνώστα, εἰς τὰ *Ἔργα* καὶ τὰς *Ἡμέρας*, δι' ὧν σὲ ἔτερπεν ὁ ἐράσμιος κάλαμος τοῦ Γεργίου, μὴ ἀπορῇς ὅτι ἀπαντᾷς σήμερον εἰς τὸ ἀρθρίδιον τοῦτο, τὴν μὲν ἐπιγραφήν ἀνεστραμμένην, ἄλλην δὲ τὴν ὑπογραφήν, διότι ὁ μὲν ἀγαθὸς ἐκεῖνος φίλος ἀπεδήμησεν ἤδη, ἐγὼ δὲ

ἀπεφάσισα εἰς μνήμην τοῦ νὰ δοκιμάσω τὴν ὑπομονήν σου.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ θέμα μου.

Ἐμέσῃζεν ἤδη ὁ τρυγητής, — οὕτω σὲ παρακαλῶ νὰ λέγῃς, ὡς λέγει ὁ ποιητικὸς τῆς Ἑλλάδος λαὸς, τὸν λατινικὸν σεπτέμβριον, — καλὴ καὶ νῆνεμος ἦτο ἡ ἡμέρα, ἡμέρα παρασκευῆς, καὶ τὸ ἀτμόπλοιο, ὑπολιπὸν ἤδη τὴν ἐσχατιάν τῆς Αἰγίνης, διέσχίζε τὰ ἀφρώδη κύματα τρίζον καὶ ὑποτρέμον, ὅτε κέλευσμα μονοσύλλαβον, σιὰπ ! ἠκούσθη καὶ ἐστάθη ἡ μηχανὴ, κλαυθυχεῖως πως ἐσύριζεν ὁ ἀτμός καὶ πάντες οἱ ἐπιβάται ὠγριάσαμεν.

— Τίποτε ! μοὶ εἶπεν ὁ ὑποπλοίαρχος ἐρωτηθεὶς· μικρά τις ἐλιζ ἔχαλαρώτη, μετὰ δέκα λεπτὰ ἐκκινουμέν πάλιν.

Ἐξέκινήσαμεν ἀληθῶς, ἀλλὰ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἥτις ἐφάνη εἰς ἐμὲ γρόνος. Διέβημεν τὴν νῆσον ὅπου ὁ Δημοσθένης ἀπέθανε τὸν καλὸν τῆς πατρίδος θάνατον, ἀπέστημεν ἀπὸ τῶν Σελεϊνῶν, παρεδράμομεν τὴν ἡρωϊκὴν Ἴδραν, ἐφθάσαμεν εἰς τὰς εὐάνδρους Σπέτσας, ἀφέντες καὶ λαβόντες ἐπιβάτας· ἀλλ' ἐνῷ εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς τὸν ὠραῖον ἀργολικὸν κόλπον, ἰδοὺ νέον, τὸ αὐτὸ βραχὺ κέλευσμα, πάλιν ἐκράτησε τὴν μηχανὴν καὶ πάντες ἐταράχθησαν. . . ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤμην ἐκπεπληγμένος, διότι, φίλε ἀναγνώστα, ἐκ τῶν τριῶν τοῦ κόσμου στοιχείων, τῶν κυριωτέρων, δύο μὲν ἀποστρέφομαι θανασίμως, τὸ πῦρ καὶ τὴν θάλασσαν, ἐν δὲ σέβομαι καὶ ἀγαπῶ μέχρι λατρείας, — τὸ τρίτον.

— Καὶ πάλιν ἡ εὐλογημένη ἐλιζ ; ἠρώτησα τὸν ὑποπλοίαρχον.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, μοὶ ἀπεκρίθη, θὰ πλέωμεν τῇ δυνάμει τοῦ ἐνὸς τροχοῦ, τουτέστι τῇ ἡμισεῖᾳ δυνάμει τῆς ἀτμομηχανῆς.

— Ἀπόδος μοι λοιπὸν, εἶπον, τὸ ἥμισυ τοῦ πληρωθέντος ναύλου μου.

Καὶ μετ' ἄλλην ἡμίσειαν ὥραν τὸ ἀτμόπλοιο, τιτάν τραυματίας, ἔστρεψε μόνον τὸν δεξιὸν τροχὸν τοῦ καὶ βραδὺ ὠλισθαίνειν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὥσπερ δυσχεραίνειν διὰ τὸ τραῦμά του.

Παραπλέοντες οὕτως ἐβλέπομεν δεξιᾷ μὲν τὴν κατάφυτο· Ἑρμιονίδα, ἀριστερᾷ δὲ τὰ ἀρκάδια ὄρη καὶ τὰ λακωνικά καὶ ἐπλόομεν παράπλευροι ἤδη τοῦ τριγωνοειδῶς στρογγύλου νησιδίου, καλουμένου Ψιλῆ. Ἐνῷ δὲ ἐγὼ ἐθεώμην μετ' αἰσιατικῆς ἐμβριθείας τρεῖς ἢ τέσσαρας γλάρους (1) παρακολουθοῦντας τὸ πλοῖον καὶ θηρεύοντας τὰ ψιχία, ἅτινα οἱ δειπνοῦντες ναῦται ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν, αἶφνης τὴν στιγμήν ταύτην εἶδα προκύπτουσιν ἐκ τῆς πρώτης θέσεως, τότε πρῶτον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀναβαίνουσιν, μερῇν τινα νεανίου παραδόξον καὶ κωμικωτάτην.

(1) Ἡμεῖς λέγομεν γλάρους τοὺς λάρους, ἀπαραλλάκτως ὡς οἱ αἰολεῖς.

Ἀνέβαινε τὸ ὄραμα, ἀνέβαιναν ὁλονέν καὶ τέλος ἐπφάνη ὁλόκληρον. Τὸ ἠκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος ἀνερχόμενον καὶ ἐπίστευσα ἐπὶ μίαν στιγμήν, ὅτι ἦτο μοχλὸς τις ἐκ τῶν σπλάγχχνων τῆς μηχανῆς ἀναφερόμενος.

Ἦτο νεανίας, μόλις τριακονταετής, καὶ μορφάζουσαν εἶχε τὴν ὄψιν, ὑπερμέγεθες δὲ τὸ σῶμα, ὅπερ διὰ τὸ λίαν ἰσχνόν, ξιφία παρωμοίαζε μάλλον ἢ ἀνθρώπῳ. Ὀπλίσας τὸν ἓνα τῶν ἐφθαλμῶν του, — πρόσθε καὶ τὴν μιωπίαν εἰς τὰς λοιπὰς χάριτάς του — ἐθεάθη τὴν Ψιλὴν, καὶ στραφεὶς πρὸς με,

— Κύριε, ἠρώτησεν εἰς κακίστην Ἰταλικὴν γλῶσσαν, δεικνύων τὴν ἐρμηόνησον, εἶναι ἡ Αἴγινα ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη γελῶν ἡ Αἴγινα εἶναι πολὺ ἡμῶν ὀπισθεν, ἡμεῖς δὲ πλέομεν τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, εἰμεθα πλησίον τοῦ Ναυπλίου.

Αὐτὸς δ' αἰσχυνθεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν — ὡς ἐξαντάσθη, διότι τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο ἐπιδεκτικὸν ἐρυθράματος — παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του καὶ ὑπέλαβε.

— Ἀπὸ τὴν στιγμήν τοῦ ἀπόπλου δὲν ἐσάλευσα ἐκ τῆς κλίνης μου, ἀσχολούμενος εἰς μελέτην ἐπιστημονικὴν.

— Καὶ λοιπὸν δὲν ἤκουσες ὅτι δις ἐφθάρη ἡ μηχανὴ, ὅτι δις ἐστάθη τὸ ἀτμόπλοιο, ὅτι διὰ τοῦ ἐνὸς τροχοῦ πλέομεν ἤδη ;

Κλίνων δεξιᾷ, κλίνων ἀριστερᾷ,

— Πᾶ ! ἐπεφώνησεν, ἀλήθεια εἶναι, καὶ ὅμως τώρα τὸ βλέπω.

— Δύναμαι νὰ μάθω ἂν ἦσθε Ἰταλός ; ἠρώτησα ὁμιλεῖτε τέσσην καλὰ τὴν γλῶσσαν !

— Εἰς ἄλλο μέρος τῆς Εὐρώπης ἐγενήθη, ἀπεκρίθη ἐξογκούμενος ὅσον ἐδύνατο αὐτὸς νὰ ἐξογκωθῇ.

— Καὶ εἰς τίνα ἐπιστήμην καταγίνεσθε ;

— Περιφέρομαι εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν καὶ σπουδὴν ζωῶν.

Ἀλλὰ τρίτος τις, αἶφνης εἰς τὸν διάλογον τὴν στιγμήν ταύτην ἀναμιγείς, ἠρώτησε διὰ τῆς ἀργυρᾶς του φωνῆς τὸν θηρευτὴν τῶν ζωῶν.

— Καὶ τὸν ἀνθρώπον, κύριε, τὸν ἀνθρώπον δὲν τὸν θεωρεῖτε ὑμεῖς ἔντομον, ἄξιον ἐρεύνης καὶ σπουδῆς ;

Ἡ ἀποστροφὴ ἦτο ἀπροσδόκητος, καὶ ὁ μὲν ἐπιτομολόγος χαριέντως πως ἐγέλασεν, ὁ δὲ ἐξεταστής τοῦ ἀνθρώπου ἦτο ὁ συνοδοιπόρος μου ποιητῆς Ρεγάλδης, ὅστις ἀρπάσας τὸ βραχιόνά μου, — Ἀγῶμεν, εἶπεν, εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ἀγαθοῦ ὑποπλοίαρχου νὰ δροσισθῶμεν ὀλίγον.

Καὶ ἐκεῖ ἀναπαυθέντες ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀνακλίντρου, ἠκούσαμεν τὸν εὐάρεστον πάταγον φιάλης ἀποσφραγιζομένης. Εἰς τὰ ποτήρια ἡμῶν ἐσπινθηράκισεν ὁ καρπᾶνιος οἶνος. Καὶ τρεῖς μὲν εἰμεθα οἱ φίλοι, ἀλλ' ἐμείνομεν δύο, κληθέντος τοῦ ὑποπλοίαρχου εἰς τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας του.

— Τὰ ζωῶν, εἶπον ἐγὼ, δὲν πίνουσι καμπάνιον οἶνον.

— Αὐτὰ μάλιστα τὸν πίνουνσιν, ἀπεκρίθη ὁ Ρεγάλδης, τί εἶναι οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἢ ζωφία ἀληθῆ; δὲν εἶναι ἴσως ζωφίον ὁ ἐντομολόγος αὐτὸς περιηγητὴς μας; ὦ τὸν παραζένον, ὦ τὸν κομικὸν ἐντομολόγον!

Καὶ ἐγέλα πλὴτὺν γέλωτα, ἀλλ' αἰφνης ἡ μορφὴ τοῦ εὐπροσπισθεῖσα μετέτρεψε τοῦ γέλωτος τὰς ρυτίδας εἰς σύννοιαν καὶ διαλογισμὸν. Ἐτρίψε τὸ μέτωπόν του καὶ χειροκροτήσας, εὖρον, ἐπεφώνησεν, εὖρον καὶ διέλαμψαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

— Τί εὖρες; ἠρώτησα· μὴ εὖρες ἀξιόλογόν τι ἐντομον διὰ τὸν περιηγητὴν μας;

Δὲν ἀπεκρίθη ἀλλ' ἀνοίξας τὸ χαρτοφυλάκιον ἔσθυσε στίχους καὶ στίχων λέξεις τινάς, προσέθηκεν ἄλλα καὶ ἐνθουσιῶν μοι ἀπήγγειλε θαυμάσιά τινα ἔπη. Καὶ ταῦτα μὲν δὲν ἐκράτησα εἰς τὸν νοῦν μου, ἀλλ' ἦσαν λόγοι Ἄραβος — ἐνθυμοῦμαι τρεῖς τὸ ἐπιφώνημα ἀλλάχ! τὸ ἐπιφώνημα τῶν πιστῶν — ἦσαν λόγοι Ἄραβος ἑραστοῦ διηγούμενου τὸν ἔρωτά του, τοὺς πρώτους τοῦ νεανικοῦ στήθους τοῦ παλμοῦς καθ' ἣν στιγμήν ἐπεφάνη αὐτῷ τὸ πρῶτον ἡ παρθένος, ἥτις τοῦ ἐδούλωσε τὴν καρδίαν. — Παντοδύναμα εἶναι τὰ βέλη σας, Μοῖραι τῶν καρδιῶν, μάγισσαι περικαλλεῖς τοῦ ἀνδρείου φύλου! — Ἐκάθητο παρὰ τὴν ὄχθαν ποταμοῦ καπνίζων τὸν ναργιλέν του, ὅτε τὴν εἶδε καταβαίνουσαν μετ' ἄλλων παρθένων ἵνα πληρώσῃ τὴν στάμνον της. Ὁ ζέφυρος ἔπαιζε θωπεύων τὸ χρυσίον τῆς λυτῆς κόμης, καὶ τὸ μὲν ἀχάστημα καὶ ἡ ὁσφὺς χαρίεντα ἦσαν καὶ ἐπαγωγὰ, τὴν δὲ καλλονὴν τοῦ προσώπου της δὲν ἤρκει νὰ γράψῃ οὔτε ὁ μεγαλοφύεστερος τῶν ζωγράφων.

Ἐθαύμασα ἐγὼ τοῦ ποιητοῦ ζωγράφου τὴν γραφίδα, ἐννοῶν πῶς ὁ γέλως ὁ ὑπὸ τοῦ ἐντομολόγου προζενηθεὶς ἐσθέσθη τοσοῦτον ταχέως ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῆς ποιήσεως.

— Οὗτος εἶναι ὁ Ἄραψ μου, μοι εἶπεν, ὁ Ἄραψ τῆς Γίτζης, ὃν μοι ἐνέπνευσαν αἱ ἐρημίαι καὶ αἱ ὀάσεις τῆς Αἰγύπτου.

— Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ὁ Γέττης συμβουλευὼν τὸν Σχίλλερν νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸν καμπάνιον οἶνον, ὅταν ἡ στιχοιργία δυστροπῇ!...

— Αἱ φίλε μου, ὑπέλαβεν αὐτὸς, ἐὰν ὁ Γέττης ἐβλεπε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν τῆς Ἑλλάδος, ἤθελεν ἐπιφωνήσῃ πρὸς τὸν Σχίλλερν του, ἰδοὺ κέντρον τριπλοῦν ποιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Καὶ ἐξεληθόντες τοῦ κοιτῶνος, ἐστράφημεν πρὸς τὴν πρύμναν, ὅπου διαφόρων ἐθνῶν ἄνθρωποι, ἄσχετοι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεταξὺ των, συνεδέοντο ἐν τῇ ἐφημέρῳ καὶ μικρᾷ ταύτῃ κοινωνίᾳ, καθήμενοι ἀνὰ δύο, ἀνὰ τρεῖς ὑπὸ τὸ παραπέτασμα, ἢ περιπατοῦντες καὶ συνδιαλεγόμενοι.

Τὸ ὠραῖον φύλον δὲν ἔλειπεν, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπεν δὲν ἦτο, τὴν φορὰν ταύτην, τὸ ὠραιότερον, διότι, ἐξαίρεσι·μιάς, πᾶσαι αἱ γυναῖκες, ἀνήκουσαι εἰς τὴν ἐσχάτην τάξιν, ἔκειντο σχεδὸν ἐκτάδην, ἐσκεπασμέναι, κοιμώμεναι, πάσχουσαι ὑπὸ τῆς

νόσου τῆς θαλασσίας, ἐνὶ λόγῳ δὲν ἦσαν ὠραῖαι.

Πλὴν τῆς ἐξαίρεσεως, πλὴν τῆς μιᾶς ἐκείνης, διεκρίνετο ὁπωσοῦν καὶ ἄλλη τις κυρία· καὶ αὕτη καὶ ὁ νεόνυμφος αὐτῆς σύζυγος περιεπάτουσαν σταθερῶς δεξιούμενοι, διότι ἴσως δὲν πρῆλθεν ἔτι ὁ πρῶτος μὴν, ὁ μελισταγῆς μὴν τοῦ Γάμου. Ἀλλ' ἡ πρώτη, ἡ ἐξαίρεσις ἐκείνη, ἤρκει μόνη νὰ ἀντιπροσωπεύῃ πέντε, τὰς χαριστεράς τῶν ἐν Ἀθήναις Νηρηίδων. Ἦτο κόρη ἔχουσα τὰς χάριτας καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς Ἥρας, ἦτο ῥόδου δρόσος πρωϊνὴ καὶ ὑγρὸν τι διέλαμπε σπινθηρίζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ἔνθα παραβόλως πῶς ἡρμόζετο ὁ σάπφειρος τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τοῦ φύλλου τῆς λειμωνέας. Ἐνῷ δὲ σεμνὸν ἔβλεπε, τὸ βλέμμα της ἐσήμαινεν εὐφυΐαν, ἐνέπνεε τρυφερότητα, ἐμύριζε ποίησιν. Τὴν στιγμήν ταύτην ἐκράτει λεύκωμα εἰς τὰς χεῖρας της καὶ ἀφηρημένως ἐθεᾶτο τὸ ἐλαφρὸν κύλισμα τῶν κυμάτων καὶ τὸν ἀφρόν τὸν ἐπιπικίζοντα.

Ἐστάθημεν.

Τί ἐξήτει εἰς τὴν θάλασσαν, τί ἐξήτει εἰς τὸν φιλοπαίγμονα ἀφρόν της; ὧς ἡ θάλασσα εἶναι τὸ ἔκμαγμα τῶν οὐρανῶν, ὁ ἀφρός της εἶναι ἡ κοιτίς τῆς φιλομειδου; Ἀφροδίτης!

Ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς ἐντομολόγος, τὴν εἶδε διὰ τοῦ διόπτρου καὶ εὐτρεπίσας μετ' αὐταρσεκείας τὸν λαιμοδέτην του, ἔσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐστηλώθη πρὸ τῆς παρθένου. Συνέστειλε τότε ἐπὶ τὸ κομψότερον τὰς ὀφρὺς καὶ τὰ χεῖλη, ἔκυψε κυρτωθεὶς ὥσπερ τόξον — τόξον νεύρου ἐστερημένον — καὶ τὴν προσεκύνησε.

— Κυρία, γνωρίζετε τὴν Γερμανικὴν; ἠρώτησε διὰ τῆς πατρὸς γλώσσης του.

— Ὁχι, κύριε, δὲν τὴν γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς Ἀγγλιστί.

— Πῶς; ὦ χαρὰ! ὁμιλεῖτε τὴν ἀγγλικὴν; αὕτην δὲ τὴν γλώσσαν δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι τὴν γνωρίζω κατ' ἐντέλειαν.

(Ἐνταῦθα χαράττω μίαν παρένθεσιν, ὁμολογῶν ὅτι ἡ γλώσσά του ἡ ἀγγλικὴ δὲν ἦτο ὑποδεεστέρα τῆς γλώσσης του τῆς Ἰταλικῆς).

— Σὰς συγχαίρω, εἶπεν ἡ κόρη· τὴν ὁμιλεῖτε ὡς Ἀγγλος.

— Εἶσθε Ἀγγλῆς;

— Ἑλληνίς, κύριε.

— Ὡς τοῦτο εἶναι θαῦμα! ἔχω πολλὴν εὐχαρίστησιν. Νὰ τολμήσω, κυρία, μίαν ἐρώτησιν;

— Μάλιστα.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, παρακαλῶ;

—

— Ὁραῖον ὄνομα! εἶπον εἰς τὸν συνοδοιπόρον μου, ἐνῷ ἐτερπόμεθα ἀκροαζόμενοι τὸν διάλογον.

— Ὄνομα Αποστόλου γλυκύτατα ἐπὶ τὸ θηλυ μελισθὲν! ἐπεφώνησεν αὐτός. Ἀλλὰ πρόσσεχε, πρόσσεχε! ὁ θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, διότι πιστεύω ὅτι ὁ μυρωμένος (1) κομψεύεται.

(1) Οὕτως ὠνόμασται τὸν lion τῶν Γάλλων, τὸν dandy τῶν Ἀγγλῶν, τουτέστι τὸν ἥρωα τῆς ἐρ-

— Αὐτὸν νὰ συγχώρησῃ ὁ θεός, διότι δὲν ἀπατάσαι.

Καὶ ἀληθῶς ὁ ἐντομολόγος ἔκυπτε δεξιᾷ, ἔκυπτεν ἀριστερᾷ, διωρθόνοτο, ἐκαμάρονον, ἔστρεφε τὸν δεξιὸν πόδα καὶ τέλος γλυκύνων, ὅπως ἡδύνατο, τὴν φωνήν, εἶπε.

— Δύναμαι νὰ μάθω εἰς τίνα εὐτυχῇ πόλιν τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθη τοιαύτη καλλονή;

— Ἐδῶ σὲ θέλω! εἶπομεν ἡμεῖς νοερῶς ἀποταθέντες πρὸς αὐτήν, διότι φύσεις τινὲς κοινωνοῦσιν ἀλλήλαις διὰ τοῦ πνεύματος, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀργίλλου.

— Ἡ πόλις, κύριε, ὅπου ἐγεννήθη, εἶναι ἀληθῶς καλλίστη, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει τοιαύτην γλῶσσαν.

— Δέξιαι! εἶπομεν ἡμεῖς πνευματικῶς πάλιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν μυρωμένον ἀποταθέντες τώρα.

Αὐτὸς, δὲν μᾶς ἐνόησε, βεβαίως! ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις ἦτο καθαρωτάτη, τὰ ἔχασε κατ' ἀρχάς, ἀναφέρων ἔπειτα ἑαυτὸν, τῇ εἶπε πάλιν.

— Ἀναζητῶ καὶ σπουδάζω τὰ ἐντομα, κυρία! εἶμαι διὰ τοῦτο ζωγράφος, περιηγοῦμαι καὶ φέρω λεύκωμα, ὅπου σημειῶ ἢ ζωγραφίζω τὰς ἐντυπώσεις μου. Σὰς παρακαλῶ, σημειώσατε ἐπ' αὐτοῦ τὸ χρυσοῦν ὄνομά σας.

Ἐλαβεν ἡ κόρη τὸ λεύκωμα καὶ πονηρῶς ὑπομειδιῶσα ἐσημείωσεν «Οὐτίς.»

— ὦ! Οὐτίς! κυρία, Οὐτίς, τί ὥραϊον ὄνομα! ἀλλὰ δὲν εἶπατε πρὸ μικροῦ ὅτι ὀνομάζεσθε...

— Ἐκεῖνο εἶναι τὸ βαπτιστικόν μου, τοῦτο δέ...

— ὦ τοῦτο, τοῦτο εἶναι μουσικώτερον, κυρία, Οὐτίς! ἀλλὰ δότε μοι, παρακαλῶ, τὸ λεύκωμά σας νὰ ζωγραφίσω μίαν εἰκόνα εἰς ἀνάμνησιν τῆς γνωριμίας μας.

Καὶ ὁ νέος Πολύφημος λαβὼν τὸ λεύκωμα κατέβη εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐρθάσαμεν μετ' ὀλίγον εἰς Ναύπλιον, εἶδομεν τὸ γυμνάσιον — οὐχὶ τὸ κατάστημα, διότι δὲν ὑπάρχει κατάστημα ἐθνικόν — εἶδομεν τὸν καλλιμάρεμον τάφον τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου καὶ ἀνέστημεν εἰς τὸ Παλαμῆδιον, τὸ βαθυλάνειον ἐκεῖνο πύργωμα, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, οὐχὶ ἵνα φθάσωσι τὸν θεόν, ἀλλ' ἵνα πυροβολῶσι τὸν ἀνθρώπον. Ταῦτα εἶδομεν καὶ ἡ ἄμαξα ἔφερεν ἡμᾶς τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ Ἄργος.

Ἡ πόλις δὲ αὕτη... ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἐνδιατρίβω; ἀντὶ τῶν μεγάρων τοῦ Ἀτρείδου, εὔρομεν τὰ λείψανα ἀμφιθεάτρου, ὅπου οἱ Ῥωμαῖοι ἔτερον τοὺς Δαναοὺς διὰ τοῦ θεάματος τίγρεων καὶ λεόντων.

Ἀνεπαύθημεν μικρὸν εἰς τὸν οἶκον ἀγαθοῦ τινος ὑπομοιράρχου φίλου μου καὶ ἡ αὕτη ἄμαξα, βροντῶσα μετ' ὀλίγον κατὰ τὸν θεοποίητον δρόμον καὶ ἀπειλοῦσα καταφθοράν, μᾶς ἔφερε, δόξα τῷ θεῷ, σώους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Χαρθάτι.

γολαβίας καὶ τοῦ καθρέπτου. Μήπως δὲν συμπληροῖ τὴν πανοπλίαν τοῦ ἡλαθάντις καὶ ὁ νάρδος;

Ἐνῷ δὲ ἡτοιμάζετο ὁ δειπνος, ὁ φίλος μοι διηγήθη τοῦ ἐνδόξου καὶ ἀνθροῦ βίου του τὰς περιπετείας, τῷ διηγήθην ἐγὼ τὰς τριβόλους καὶ τὰς ἀκάνθας τῆς τεταλαιπωρημένης ζωῆς μου — καὶ τότε, φεῦ, δύο ὀλιγώτερον ἐμέτρουν συμφορὰς μου!

— Ἡ ἀντίθεσις ἦτο εἰκονικὴ... ὦ καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ Κόσμος οὗτος ἢ ἀντίθεσις ἀληθῆς; συμπάθεια καὶ ἀντιπάθεια, πνεῦμα καὶ ὕλη, χαρὰ καὶ ἄλγος, χειμὼν καὶ ἀνοιξίς, ζωὴ καὶ θάνατος!

Ἡτοιμάσθη ἐν τούτοις ὁ δειπνος, ἐκαθήσαμεν ἀναγκαιῶς κατ' ἀνατολικὸν τρόπον, ἐσχίσσαμεν τὴν ὄρνιθα εἰς τεμάχια καὶ ὁ πόπος ἐκέντησε τὴν ὄρεξιν καὶ ἐκάλλυνε τὴν λιτότητα τῆς τραπέζης· ἀλλ' ὁ φίλος ἄμα γευθεὶς τοῦ ῥητινάτου, ἀπέβαλε τὸ ποτήριον τοῦ μακρὰν καὶ ἀφ' οὗ, κύψας τὴν κεφαλὴν, τὴν ἐσάλεψε μετ' ἀποστροφῆς, ἀπήγγειλε δραματικῇ ἐμφάσει, τοὺς στίχους τούτους, δεικνύων τὸ χυθὲν ῥητινάτον.

Ὅσιε Ἄβελ, ὦ ἐγείρου

Καὶ σπεῦσον συγχωρῶν τὸν ῥόνον!

Οὐαί! πρὸ τοῦ Κυρίου μόνον

Οἱ τελευτῶντες ἐξυπνοῦν.

— Μὴ πῖης τὸ καταχθόνιον αὐτὸ ποτὺν, μοι εἶπεν εἴτα μειδιάσας, διότι σὲ ἀπειλεῖ ὁ ὕπνος τοῦ Ἄβελ.

— Οὐράνιον τὸ θεωρῶ, ἀπεκρίθην, ἀφ' οὗ σοὶ ἐνέπνευσε τὸ ὥραϊον αὐτὸ τετράστιχον.

— Δὲν τὸ ἐποίησα τώρα, εἶναι στίχοι ἱερογραφικοῦ ποιήματός μου, περὶ οὗ αὐριον ὀμιλοῦμεν. Ἀς κοιμηθῶμεν ἤδη.

Καὶ ἐκοιμήθημεν, δηλαδὴ ἐκοιμήθημεν, διότι τὸν φίλον μου τὸν ἐκασάνιζε τὸ ψαθῶδες στρώμα τοῦ ξενοδόχου μας. Ἐγερθέντες πρῶτ', μετέβημεν εἰς τὸ ἐγγὺς χωρίον, Χαρθάτι ἐπίσης καλούμενον, — τοῦτο ὁ πάρεδρος μᾶς ἐφιλοδώρησε τὸ στρώμα τῆς νυκτός — καὶ παραλαβόντες ἓνα χωρικὸν ἀνέβημεν εἰς τὸν λόφον καὶ εἰσῆλθομεν, τοῦ χωρικοῦ φαίνοντος, εἰς τὸν λεγόμενον τάφον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Εἶδομεν εἴτα τὰ ἐρείπια τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου, ἐφ' ἧς διατηροῦνται καλῶς δύο ἀνάγλυφοι λέοντες, περίεργοι διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς τέχνης. Ἐπισκεφθέντες οὕτω τὰ ἀνάκτορα τοῦ εὐρυκρόντος Ἀτρείδου, ὅπου κοιμῶνται σήμερον οἱ ποιμένες καὶ τὰ ἐρίφια, κατέβημεν, ἱππεύσαμεν καὶ ὠδοιποροῦμεν.

— Εἰς τὴν Νεμέαν, ἐπεφώνησεν ὁ φίλος μου, σύστησον τὸν δρόμον τῆς Νεμέας εἰς τὸν ἀγωγιάτην. Θὰ ἰδῶμεν τὸ ἄντρον τοῦ λέοντος καὶ τὸν ναὸν τοῦ Νεμείου Διός.

Ἠρώτησα τὸν ἀγωγιάτην, ὅστις δυσχεραίνων διὰ τὴν ἐκτροπὴν τῆς ὁδοιπορίας,

— Νὰ ὁ δρόμος ἀριστερᾷ, μοι εἶπε· θὰ χάσωμε δυὸ ὥρας γιὰ ταῖς παληόπετρας.

— Τὸ δὲ ἄντρον τοῦ Λέοντος;

— Μὴ τὸν ἀκοῦς, ἀφεντικὸν, μιὰ ἀλουπότρυπα εἶναι κοντὰ στὴ Νεμέα, σὲ μιὰ ῥαχοῦλα, δεξιᾷ. Δὲν πᾶμε καλλίτερα ἴσια τὸ δρόμο μας;

Ἀλλ' ἡμεῖς, ὀργισθέντες διὰ τὴν πρὸς τὰς ἀρχαιότητας βλασφημίαν του, ἐξεκλινόμεν ἀριστερὰ καὶ πεντάκις ἴσως διαβάντες νεκρὸν τινα ῥύακα, ἀφήταμεν τὴν πεδιάδα καὶ ἀνέβημεν ἀπὸ λόφου εἰς λόφον, περὶ παντοίων ὁμιλοῦντες καὶ μὴ λησμονοῦτες τὴν σκηνὴν τοῦ ἐντομολόγου, ἧς ἡ ἀνάμνησις ἐξωγοῦναι τὴν ἀνεξάντητον τοῦ συνοδοιπόρου μου εὐθυμίαν.

Οὕτω λοιπὸν, ἐν διαστήματι δύο ὥρων ποσῶς δὲν ἡσθάνομεθα τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ κακοῦ δρόμου καὶ τὸ ἄχαρι τῶν ἀκαλλιεργήτων μερῶν, ἄφ' ὧν διεδοκίμομεν.

— Νάτηνε τὴν ἀλουπότρυπα, ἀφηνικὸ! εἶπεν αἴφνης ὁ βέβηλος ἀγωγιάνης, δεικνύων δεξιὸν τινα λόφον.

Καὶ ἡμεῖς λοξοδρομοῦντες ἀνέβημεν περιχαρεῖς· ἀλλ' ὡς πῶς ἐμένομεν δυσχερεσθηέντες καὶ κατησχυμένοι, ἰδόντες ἀντὶ ἄντρου μεγάλου καὶ φοβεροῦ, ὡς τὸ ἐπλάττομεν διὰ τῆς φαντασίας, ὅπῃ μὲν μόλις χωροῦσιν τὴν χεῖρα τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐφύνησε τὸ κυρίαρχον τοῦ ἄντρου θηρίον.

— Ἄς ὁμολογήσωμεν, διέκοψα τὴν σιωπὴν καὶ τοῦ ἀγωγιάτου αὐτοῦ βλαστημότερος, ἃς ὁμολογήσωμεν ὅτι ποντικότρυπα εἶναι μᾶλλον ἢ ἄντρον λέοντος, ἐκτὸς ἂν συμπεράνωμεν ὅτι σεις μὲν τις ἀνεστάτωσε τὸ χῶμα καὶ κατεκάλυψε τὸ φοβερὸν καταγῶγιον.

— Δέχομαι τὴν παρατήρησιν χάριν τῆς ἀρχαιολογίας, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ συνοδοιπὸρος μου· θὰ τὴν καταχωρήσω εἰς τὰς σημειώσεις μου, ἀλλ' ἄγωμεν ἤδη εἰς τὴν Νεμέαν.

Καὶ μετ' ὀλίγον κατέβημεν εἰς πεδιάδα ἐπιμήκη καὶ θελκτικὴν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Νεμείου Διός. Τρεῖς στήλας ἐκεῖ μόνον ἀφῆκεν ὀρθάς ἡ τρικυμιώδης τοῦ γέροντος χρόνος πορείας, τὰ λείψανα δὲ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἐπιλοιποῦ ναοῦ, ἐκείντο σωρηδὸν, ἠκρωτηριασμένα, ἀλλ' ἔτι ἐπιμαρτυροῦντα τὴν τεκτονικὴν καλλιτεχνίαν.

Κατὰ μῆνα τρυγητὴν, καθ' ὃν αὐτὸν ἡμεῖς ἐθαυμάζομεν τὰ σεβαστὰ ἐρείπια, ἐτελεῖτο ποτὲ ἐνταῦθα, ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν, ὁ εἰς τῶν τεσσάρων ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος ἀγώνων. Ποῦ εἶναι τὸ ἄλσος τῶν κυπαρίστων, ποῦ εἶναι τὸ πλῆθος τὸ συνερχόμενον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος; ποῦ τὰ θύματα καὶ οἱ θύται καὶ οἱ ἀγωνισταὶ καὶ τὰ κέρματα καὶ αἱ στολαὶ αἱ ἐορτάσιμοι; ἐρημικὴ κλήσιον κεῖται παρὰ τὸν ναὸν καὶ ἡ σάυρα κρύπτεται εἰς τὰ ἐρείπια του, ἐπὶ δὲ τῶν τριαδέλφων στηλῶν, τῶν στάδην ἔτι διασφωζομένων, τὰ στρουθία κατασκευάζουσι τὰς φωλεάς των καὶ ἀπολαύουσι τῶν παρόντων αγαθῶν, χωρὶς νὰ ζαλιζῶνται μεριμνῶντα ἢ φιλοσοφοῦντα περὶ τοῦ τίνας ποτὲ ἦσαν οἱ τεθάρσμενοι πρόγονοί των.

Ἐν τούτοις δύο ὀπλοφόροι, στρατιῶται πηρητημένοι, ἐπικουροὶ ἤδη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς χωροφυλακῆς, οἵτινες συνάδουσιν ἡμᾶς ὁδοιποροῦντας, ἐκάθηντο προγευόμενοι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων. Ἐνῶ δὲ ἡμεῖς ἐθίσσεσθαι ὀφειλόμεθα τὴν καλλονὴν τῶν

στηλῶν, ἡσπάζοντο ἐκείνοι, εἰς συχνὰ διαστήματα, κομφόν τι ἀγγεῖον, σκευὸς ἀγαπητὸν, τὴν σείουσαν. Μὴ δυσχερεῖναι κατ' ἐμοῦ, οἱ νομοθέται τῆς γλώσσης, ἂν σείουσιν ὀνομάζω τὴν τοῖτσιν, παράγων τὴν λέξιν ἐκ τοῦ σείειν τὸν ἐγκέφαλον.

Ἡ σείουσα λοιπὸν, πλήρης πρὸς ὀλίγου, ἔκειτο τώρα ἀπόβλητος, ἐκκενωθεῖσα, ἄψυχος, διότι ἡ ψυχὴ τῆς μετεδόθη εἰς τὴν ψυχὴν τῶν φίλων τῆς. Καθόσον αὕτη ἀπέβαλλε τὴν ἱκμάδα τῆς ζωῆς, τοσοῦτον ἐκείνοι ἐγένοντο εὐθυμότεροι, ἢ δὲ εὐθυμία ἐτρέπετο εἰς πολυλογίαν, ἢ πολυλογία εἰς λογομαχίαν, ἢ λογομαχία εἰς ἔριν. Μᾶλλον δὲ τῆς ἔριδος ἦσαν τὰ τουφέκια τῶν λογομάχων.

Ἄς ἀκούσωμεν τὴν περίεργον γλῶσάν των.

— Ἡ δικὴ μου λαζαρίνα, ἔλεγεν ὁ πρεσβύτερος, τρώγει ὁκτὼ δράμια μολίβι καὶ τραβάει ἴσια μὲ κανόνι.

— Ὡς χαρὰ στὸ μουσκέτο σου! ἔλεγεν ὁ ἄλλος· τὸ καρυοφύλλι μου τρώγει μοναχὰ ἕξ ἡμισυ, ἀμὴ βροντᾷ σὰ θεὸς, καὶ τραβάει διπλὰ ἀπὸ τὴν μουσκέττα σου.

— Ἡ λαζαρίνα μου εἶναι ξιφτέρη!

— Τὸ καρυοφύλλι μου εἶναι ἀστροπελέκι.

— Κάμε το φυσούνι!

— Βάλτηνε κάνουλα στὴ βρύσι!

Ἀλλ' οὕτω λογομαχοῦντων, ὁ μὲν νεώτερος, ὑπερτερῶν προτοῦ, ἀπέβαλεν ἐσχάτως τὸ ἐπιθετικὸν τοῦ ὕρου, ὁ δὲ πρεσβύτερος ἐκτὰτο ὅλον ἐν πλειοτέρᾳ ὑπεροχῇ, ὥστε ἐκείνος τρωθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ πικρᾶς τινος ὀνομασίας, ἠγριώθη αἴφνης καὶ βάλλον τὴν χεῖρα εἰς τὸ πιστόλιον.

— Μάσε τὴ γλῶσστα εἰς τὸ στόμα σου! ἐκράνυγας, μὴ μου παραφορτώνεσαι, μὴν ἀρπάξω τώρα δὴ τὴν μουσχροποῦλα καὶ σὲ λιθάνισω!

Καὶ μουσχροποῦλαν μὲν ἔλεγε τὸ πιστόλιόν του, λιθάνισμα δὲ τὸ πυροβολεῖν.

Ἀλλ' ἐγὼ ἔκρινον ἀναγκάσιον νὰ ἐμποδίσω καὶ τὴν μουσχροποῦλαν καὶ τὸ λιθάνισμα.

— Μὴ μαλλόνετε, παλλικάρια! εἶπον στὰς ἐν μέσῳ τῶν λογομάχων. Τὰ τουφέκια δοκιμάζονται ὅταν ἔλθῃ ἡ ὈΡΑ· τώρα τὸ χρέος σας σπικωθεῖ! Ἀγωγιάνη, φέρε τὰ ἄλογα!

Καὶ ἰππεύσαντες, ἐτράπημεν δεξιὰ, διαβάντες πλησίον πηγῆς, τῆς Ἀδραστείας ἴσως, ἀνέβημεν καὶ κατέβημεν λόφους πετρώδεις καὶ παρακρήμινους, ἐμείνομεν μικρὸν εἰς Κουρτέσαν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κόρινθον.

— Φέρε τὸ βιβλίον σου, εἶπον ἰταλιστὶ μετὰ τὸ δειπνῶν, εἰς τὸν καλὸν ξενοδόχον.

— Τί βιβλίον; ἤρώτα ὁ Ρεγάδης, ἐνῶ ἐκείνος εὐγνωμονῶν διὰ τοῦ βλέμματος ὅτι δὲν τὸ ἑλληνόνητα, ἔσπευσε νὰ τὸ φέρῃ.

— Τὸ βιβλίον τῆς ἀθανασίας του, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἴδε καὶ κρίνε.

— Εὐτυχὴς ἰδέα, παρετήρησε φυλλολογῆσας αὐτό. Πάντες λοιπὸν οἱ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου δια-

βαίνοντες προθυμοποιούνται νὰ συστήσωσι τὸν ξενοδόχον . . .

— Πρὸς βλάβην τοῦ πνεύματός των, προσέθηκα.

Καὶ ἀληθῶς, πᾶσαι αἱ σημειώσεις τοῦ βιβλίου τούτου, πλὴν ὀλίγων ἐξιρήσεων, δὲν ἦσαν ἢ λέξεις πεζότατα συνηρησμένα.

Ἐκλείσαμεν τὸ βιβλίον, ἀλλ' ὁ καλὸς ξενοδόχος ἐφρόντιτε νὰ παρουσιάσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν γραφίδα.

Σύγχυσις ἔγραψεν ὁ σύντροφός μου, *χειλέων* καὶ ἰδεῶν προσέγραψα ἐγώ.

Τὴν ἐπιούσαν πρὶν ἡ αὐγὴ προβάλλῃ τὸ ἀδελφάντοστον μέτωπόν της, μᾶς ἐξύπνισεν ὁ πομπυμαθὴς ὁδηγός, ὅστις ἐμισθώθη τὴν προτερζίαν ἵνα μᾶς φέρῃ εἰς τὴν Ἀροκὸρίνθον.

— Κικέρων ! (1) ἐφώνησεν ὁ σύντροφός μου ἐνῶ προσηγίζομεν εἰς τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου· ὁ βράχος αὐτός — καὶ ἐδείκνυε τὸν κρημνὸν — τίνος ἐποχῆς εἶναι ;

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Βενετσιάνου ! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ Κικέρων, ἐξογκῶν τὸ στῆθος καὶ ἐγείρων τὴν κεφαλὴν του.

» Bravo, Cicerone ! ἐπεφωνήσαμεν σπασμωδικῶς καγχάσαντες.

Διατέλλει ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα, ἠνέφχθη τοῦ φρουρίου ἡ πύλη καὶ ἀνέβημεν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἄκρον, ἰδόντες δὲ τὸ πρὸ ἡμῶν πανόραμα ἐξεχύσαμεν μίαν ἀμφοτέρω φωνὴν, φωνὴν ἐκπλήξεως ἅμα καὶ θαυμασμοῦ. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐκείνης, δύο ἐξειλίσσαντο ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμούς μας μαγευτικοὶ κόλποι, ὁ Κρισσαῖος ἀριστερᾶ, ὁ Σαλαμίνιος δεξιόθεν. Ἐκεῖ μὲν ὑψύτο μεγαλοπρεπῆς ἡ Λυκῶρεα ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ὀρέων τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Φωκίδος, δεξιᾷ δὲ ἔκειντο αἱ Σκειρωνίδες πέτραι καὶ τὸ ὄρος ὅπου ὁ Εἰρῆνης πῆγας τὴν σκηνὴν του, ἐθεᾶτο τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνος. Θάβρεις ὅτι οἱ δύο κόλποι φιλοῦνται ἤδη, ἀλλὰ παλάμη γιγαντιαία παρεμβάλλεται μετὰξὺ, ἡ παλάμη τῆς Ροῦμελης, δεξιουμένης τὴν ἀδελφὴν Πελοπόννησον. Εἶθε οὕτω συνείχοντο διὰ παντός τὰ δμογλώσσα ἔθνη !

Ἰκανὴν ὥραν ἐμένομεν ἄφωνοι καὶ ἐκστατικοί. Ἐὰν θέλῃς, καλέ μου ἀναγνώστα, νὰ σχηματίσῃς ἰδεᾶν ἀκριβῆ τοῦ ἐπαγωγοῦ πανοράματος, ἔ μόνον σοὶ λέγω, ἔρχου καὶ ἴδε ! γραφίς ἀνθρώπου ἀδυνατεῖ νὰ τὸ περιγράψῃ.

Κατέβημεν οὐχὶ κορεσθέντες τοῦ θεάματος, — τοῦτο ἦτο ἀδύνατον — ἀλλὰ μετροῦντες τὸν χρόνον, διότι τὸ ἀτμόπλοιον, ὀλιγώτερον ποιητικόν, ἀνεχώρει ἀπὸ Καλαμακίου μικρὸν μετὰ μεσημερίαν. Κατέβημεν εἰς χλοερὰν τινα θέσιν ἐν τῷ ἰέντρῳ τοῦ φρουρίου καὶ ἐκαθήσαμεν. Δεξιᾷ ἑλίκιον τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως τῶν φρουρῶν, καὶ παρ' αὐτὰ ὄρθοντο ἔτι ἔνθα καὶ ἔνθα στῆλαι

τινὲς ἐπικῆδαιοι, μνημεῖα τῶν ποτὲ ζησάντων, ἀριστερᾶ δὲ ἔκειντο χαλάσματα πυριτοθηκῶν καὶ στρατώνων, ἐπιμαρτυρούντων τὴν Βενετικὴν κατὰκτησιν. Μιναρὲς δὲ κεκολοβωμένος ἐν τῇ κορυφῇ ἴστατο παρὰ ταῦτα ὡσεὶ δόου πολεμιστοῦ, ὑπερθραυσθὲν ἀπέβαλε τὴν αἰχμὴν του.

— Καὶρὸς εἶναι ἤδη, εἶπον τῷ φίλῳ, νὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου.

— Ὅποιαν ;

— Ἐλθσμένης τὴν σπονδὴν τοῦ χθεσίου ῥητινάτου καὶ τὸ τετράστιχον ;

— Ἄ ἐνόησα ! ἔχεις δίκαιον· καὶ λαβὼν τὴν δέλτον του, ἄκουσον προσέθηκε καὶ ἀνέγνω τὰ δεξ τῷ προοιμίου τοῦ ποιήματος.

» Κατὰ τὸ ἔτος 1836, συνείθιζον νὰ πλανῶμαι μονήρης περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Φλαβιανοῦ ἀμφιθεάτρου (Coliseo) καὶ νὰ προσκυνῶ τὸν σταυρὸν, ὅστις ἐγείρεται, ἔμβλημα τοῦ θριαμβεύοντος χριστιανισμοῦ, ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῆς πολυθείας. Πολυλάκις δὲ ἠπῆντων ἐρημίτην, ὅστις μετὰ ζήλου ὠμίλει καὶ πρὸς ἰταλοὺς καὶ πρὸς ξένους, διὸ ἐγὼ ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῶν λόγων του, ἐπεθύμουν παρθένον τινὰ ποιήσιν, ὥστε διὰ τοῦ ἀγνοοῦ πόθου μου τούτου, ἐπεκούφιζον τὸν νοῦν μου ἀπὸ τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τὰς φλυαρίας ἀηδεστάτων τινῶν στιχοῦργῶν. Ἐκεῖ τότε ἐπεκαλέσθην ὡς φωνὴν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως τὴν φωνὴν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, δύναμένην νὰ μοὶ συνάψῃ ἐν αὐτῷ συνδέσμῳ τὴν Μέμφιδα καὶ τὰς Θήβας, τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ Βυζάντιον, τὴν Φλωρεντίαν καὶ τὴν Ρώμην. Παρὰ τὸν σταυρὸν τοῦ ἀμφιθεάτρου ἐκείνου δύο ἀπανχόθεν μοὶ ἀπεκρίθησαν δυνάμεις, ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἰησοῦς, αἱ δύο κραταιότεραι τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύψεις, ἐφ' ὧν ἰδρύνονται αἱ ὑψηλότεραι τῶν ἀνθρωπίνων νομοθεσιῶν, ἡ παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐγκαταλείψας δὲ τὴν Ρώμην, ἔφερον μετ' ἐμαυτοῦ, καὶ κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν καὶ ἀλλαχόσε, τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἀμφιθεάτρου, τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ ἐρημίτου. Οὕτω λοιπὸν ὠρμάζεν εἰς τὸ πνεῦμά μου βαθμηδὸν τὸ σχέδιον μιᾶς ἱερογραφικῆς ἐποποιΐας.

Ἐσίγησε μικρὸν καὶ εἶπεν.

— Ἰδοὺ, φίλε, ποῦ καὶ πῶς μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπιχειρήσω γραφικὴν ἐποποιΐαν.

— Ἄν ἤκουσα καλῶς, δοξάζεις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ συνδεθῇ ἐν μιᾷ θρησκείᾳ, τῇ χριστιανικῇ ;

— Ἀναμφιβόλως· αὐτὸ εἶναι, οὐχὶ τὸ ὄνειρον ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου, ἡ πεποιθήσίς μου.

Καὶ τραπεῖς ἐπὶ τὸ ἀστείωτερον,

— Μίαν ἡμέραν, προσέθηκε μειδιῶν, καὶ Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοὶ καὶ Ἰουδαῖοι καὶ πάντες θὰ τρώωσιν εἰς ἓν μέγαλον, εἰς ἓν γενικὸν πιάδιον !

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ κατασκευασθῇ εἰς μέγαλος, εἰς γενικὸς οἶκος ἵνα τοὺς χωρήσῃ, ποῦ ὁ λέβης ὁ πελώριος ἵνα μαγειρευθῇ τὸ πιάδιόν σου ; ἀλλ' ἂς

(1) Οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ περιηγηταὶ τοὺς ὀδηγοῦντας αὐτοὺς εἰς ἐρείπια ἢ ἄλλα τινὰ ἐπιτόπια ἄξια λόγου.

ἀφῆσωμεν τοὺς ἀστεῖσμούς· ἀνάγνωσόν μοι τινὰ τεμάχια.

Ὅστις δὲν ἤκουσε τὸν ποιητὴν Ρεγάλδην ἀπαγγέλλοντα, δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ μέχρι τίνος βαθμοῦ ἐνθουσιᾶται, πόσον εἶναι εὐστροφος καὶ ἀρμονικὴ ἡ φωνὴ του, πόσον αἱ χειρονομίαι του ἐκφραστικαὶ καὶ ἀβίαστοι.

Μοὶ ἀνέγνω ὀλίγας στροφάς πνεούσας τὸ μύρον τῶν Γραφῶν καὶ τὴν καλλιέπειαν τῆς Ἰταλικῆς Μούσης.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ τυπώσω, εἶπεν εἷτα, τὴν ἐποποιήσαν μου, ἂν ὄχι ὁλόκληρον, δύο τοῦλάχιστον ραφωδίας.

Οὕτω δὲ ὁμιλοῦντες κατεβαίνομεν ἐξερχόμενοι ἤδη τῆς πύλης καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς *Κικέρωνος*.

— Εἶπέ μοι, ἡρώτησα τὸν Ρεγάλδην, εἶπέ μοι, σὲ παρακαλῶ τὸ μυστικόν σου· πῶς κοτορθόνεις τὸ αὐτοσχεδιάζειν ἐνώπιον πλήθους ἀνθρώπων, εἰς θέματα ὑποχρεωτικά, δι' ἰσοφωνιών (1) πολλὰκις ἐπιβαλλομένων;

— Τὸ μυστικόν μου εἶναι τριπλοῦν, ἀπεκρίθη· πνεῦμα γοργόν, μνήμη ἀκαταμάχητος, οἶστρος αὐτοπαθής.

Μετ' ὀλίγον δὲ

— *Κικέρων*! ἐκραύγασε, δὲν ὁμιλεῖς, δὲν λέγεις τι εἰς ἡμᾶς;

— Καὶ τί ἀγαπᾷτε; ἡρώτησεν ὁ *Κικέρων*, ὅστις ἐνόει καὶ ὠμίλει, σχεδὸν ὡς ὁ ἐντομολόγος, τὴν Ἰταλικήν.

— Καὶ τί χωρίον εἶναι ἐκεῖ κάτω, ἀριστερᾷ, πλησίον τῆς Κορίνθου;

— Αἱ ἀφεντικὸ! ἀπεκρίθη δι' ὅρους ἱκανότητος, ἀλλ' ὁμιλῶν τώρα πρὸς με ἑλληνιστί! — τόσα πράγματα δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ διὰ τῆς Ἰταλικῆς — εἶπέ του ὅτι τὸ χωρίον αὐτὸ εἶναι μία μεγάλη ἱστορία, τὸ χωρίον ὀνομάζεται *Ἀναπνογὰ*.

— Ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἱστορίαν, τῷ εἶπον.

— Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὑπέλαβεν ὁ *Κικέρων*, ἐδίδασκε ἐκεῖ ἐπάνω στὸ Κάστρο τὸν καιρὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ οἱ εἰδωλολάτραι τὸν ἐγκρέμισαν ἀπὸ κεῖ ἀπάνω κ' ἤρθε κατρακυλῶντας τὸν κατήφορον, ὅσω ποῦ πῆρε τὴν ἀναπνοή του σὲ αὐτὸ τὸ χωρίον. Γιὰ τοῦτο τὸ λένε καὶ σήμερον *Ἀναπνογὰ*.

— Ἄλλο τι δὲν ἠξέυρεις νὰ μᾶς εἰπῇς; ἡρώτησα.

— Ξέρω πολλὰ, ἀφεντικὸ, μὰ δὲν τὰ λέω γιατί τὰ σημειώνει στὸ τευτέρῳ του ὁ φράγγος. Ἔτσι μού τῶκαμαν προχθὲς δύο μιλόρδοι Ἰγγλέζοι. Ἀκούνε ἀπὸ μᾶς, κάνουνε βιβλία καὶ κερδίζουνε βίβ.

Ἀποπέμψαντες τὸ πρῶτ' τοὺς ἵππους, κατέβημεν εἰς τὴν Κορίνθον πεζοί. Μετὰ πέντε ὥρας ἐ-

πλέοντες ἤδη τὸν Σαλαμίνιον κόλπον καὶ τὸ ἐσπέρας τὸ ἀτμόπλοιον ἐπανάφερεν ἡμᾶς εἰς Πειραιᾶ. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν μᾶς ἄφινον αἱ ἀναμνήσεις τοῦ ἐντομολόγου. Πλησίον τῆς προκυμίας ἀπαντήσαντες τὴν χαρίεσσαν τοῦ λευκώματος κυρίαν, ἐπλησιάσαμεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχαιρετήσαμεν.

— Κυρία, συγχωρήσατέ μου τὴν τόλμην τῇ εἶπεν ὁ σύντροφός μου. Τί ἄρα ἔγραψεν εἰς τὸ λεύκωμά σας ὁ χαριτωμένος θηρευτὴς τῶν ζωῶν;

— Ἄγνοῶ, ἀπεκρίθη γελῶσα.

— Δὲν εἶδετε εἰσέτι τὴν ζωγραφίαν!

— Δὲν εἶδον οὔτε τὸ λεύκωμά μου.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; μήπως δὲν σᾶς τὸ ἐπέστρεψε;

— Ἐμελλε νὰ μὲ τὸ φέρῃ τὴν Κυριακὴν, ἐπιστρέφων, ὡς ἐγώ, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου, ἀλλ' ὡς φαίνεται κυνηγῶν ὠραῖόν τι ζωῦφιον εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ναυπλίου ἐλησμόνησε καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν ὥραν τοῦ ἀπόπλου. Δὲν τὸν εἶδον πλέον!

— Θὰ σᾶς ζητῇ... εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Εἰς τὴν νῆσον τοῦ Κύκλωπος, προσεῖπον ἐγώ.

Καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἀναβάντες εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἐτελέσαμεν τὴν τετραήμερον ἡμῶν ὁδοπορίαν.

Δύο σχεδὸν ἔτη παρήλθον ἔκτοτε, ἀλλ' ὁ Ρεγάλδης δὲν ἐλησμόνησε τὸ ἱερογραφικὸν ποίημά του.

Ἐξεδόθη ἀρτίως ἐκ τυπογραφίας τῆς φιλανθοῦς Ζακύνθου.

LA BIBBIA

Canti

DI G. REGALDI.

ἦτοι

Αἱ Γραφαί, ἄσματα I. 'Ρεγάλδην.

Εἶδομεν ἤδη τίς τοῦ ἔργου του ὁ σκοπὸς καὶ πόθεν ὠρμήθη πρὸς τὴν ἰδέαν του. Ἄς ἐνδιατριψώμεν μικρὸν εἰς τὴν διασκευὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν.

Δύο εἶναι τὰ ἄσματα, ὧν τὸ πρῶτον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς προοίμιον, ἀλλὰ προοίμιον πλήρες ἐνθουσιασμοῦ καὶ ποιήσεως, ἔνθα εὐωδιᾷ ὁ λίβανος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς μυεῖται τῶν ὑψηλῶν μυστηρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐρημίτου Χρυσοστόμου, ὅστις «χρισθεὶς» τὸ Δευτικὸν χρίσμα ἐπόθει νὰ καθάρισεν τὴν «μολυνθεῖσαν ἐκκλησίαν, ἧτις ὑψοῖ νηοῦσαν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπὸ τοῦ λόφου τοῦ Ταρπηίου» (1).

Ἡ διδασκαλία τοῦ γέροντος μοναχοῦ φθάνει εἰς ὕψος ἀνάλογον τοῦ μεγαλείου τῶν χριστιανικῶν δογμάτων. Πείθει δὲ τὸν ποιητὴν καὶ τῷ ἐμπνέει τὴν ἱερὰν φλόγα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Οὕτω περαίνεται τὸ α'. ἄσμα.

(1) Unto del crisma de' Leviti, ei volle Rinverginar la maculata chiesa, Che dal Tarpeo l'infermo capo estolle.
Canto I σελ. 7.

(1) Οὕτως ὀνομάζω τὸ Ἰταλικὸν rima, διότι αἱ ὁκτὼ συλλαβαὶ τῆς λέξεως «ὁμοιοκαταληξία», πληροῦσι τὸ ἡμισυ τοῦ ἀηδεστάτου ἐκκαίδεκα-συλλάβου στίχου.

Εἰς δὲ τὸ β'. ἄρχεται τῆς ἐποποιίας τὸ ὕψωμα
διὰ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου. Ζωγραφεῖται ἡ πα-
ρακοή τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, ἡ ἀπὸ τῆς Ἑδέμ
ἐξέλασίς του, ἡ ἀδελφοκτονία, ὁ κατακλεισμός κτλ.

Ὅποια γραφίς, ὅποιος ἐνθουσιασμός ἐπικρατεῖ
κατὰ τὴν διαγραφὴν τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν
εἰκόνων! ὅποιον τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ χάρις
τῆς ἐκφράσεως καὶ ἡ εὐκολία!

Ἰδοὺ πῶς γράφει τὴν Γένεσιν τοῦ κόσμου καὶ
τὸν πρῶτον ἄνθρωπον.

Ἐν ταῖς Γραφαῖς ὁ νοῦς τοῦ Κόσμου,
Θεὸς καὶ Λόγος ἐξηγεῖται·

Εἶπεν α Ἄς γίνῃ » καὶ κινεῖται

Τὸ Χάος πνέον ὀργασμὸν,

Τὸ Χάος φρίσσει καὶ μυκάται

Καὶ πλέουν εἰς τὸ φῶς στοιχεῖα,

Σκιρτοῦν φυτὰ, σκιρτοῦν θηρία

Εἰς τῆς ζωῆς τὸν ἀσπασμὸν.

Εἶπεν α Ἄς γίνῃ » καὶ ἐν τῷ ἅμα

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τύπον θεῖον

Δημιουργεῖται, σκῆπτρον σείων

Δυνάμειος καὶ προσταγῆς.

Τάξεις ἀγγέλων, Γῆ, ἀστέρες,

Τονεῖτε ἱερόν τι ἄσμα·

Ἄς ψάλλωμεν τὸ θεῖον πλάσμα,

Τὸν πρῶτον ἄνθρωπον τῆς γῆς.

Ἀδάμ εὐδαίμων! ἐν ἐκστάσει

Βλέπει τὰ ἔργα τοῦ Ὑψίστου

Καὶ οἱ σπινθῆρες τῆς ψυχῆς του

Τοῦ πυρακτοῦν τοὺς ὀφθαλμούς.

Θαυμάζει κύκλῳ του τὴν φύσιν

Πλουσιῶν δωρημάτων θεῶν

Καὶ εἰς τὸ ἄπειρον εἰσδύων,

Βαρεῖς προπέμπει στεναγμούς.

Ἀλλὰ πρὸς τὸν δημιουργόν του

Τὸν πρῶτον ὕμνον πῶς νὰ χύσῃ;

Ἐντὸς τοῦ στόματός του φρίσσει

Παλμός καὶ ῥοὺς ἁρμονιῶν . . .

Ἀπὸ τ' ἀνήσυχά του χεῖλη

Ὁ λόγος εὐκολος ἐκβαίνει,

Ὅστις ταχύς παντοῦ προβαίνει

Δημιουργὸς κοινωνιῶν.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἀποπομπὴν
καὶ τὴν ἐξορίαν, οὕτως ἐξιστορεῖ τὸ ἔγκλημα τοῦ
Καὶν

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα

Ἐπλήθυνον τὴν ἐξορίαν

Με γένος ἄμοιρον ἐλπίδων.

Μάτην τὸ πρῶτον τέχνην εἶδον

Ὡς βάλαμον τῶν συμφορῶν.

Φεῦ! ὁ πρωτότοκος υἱὸς τῶν

Κατηραμένος ἐγεννήθη,

Ὡς προῖκα φέρων εἰς τὰ στήθη

Τὸν ὄφιν τὸν φαρμακερόν.

Ὡ φαῦλε Κάιν . . . Εἰς τὸν νοῦν του

Σατανικὰ συρίζουν ἔπη

Καὶ φθονερὸς τὸν Ἄβελ βλέπει,

Καὶ πνέει μῖσος καὶ ὀργήν.

Εἰς τὸν Βωμὸν Θεοῦ ἀγάπης

Τοῦ ἀδελφοῦ τὸ αἷμα χύνει·

Κεῖται ὁ Ἄβελ, ἐν γαλήνῃ

Ἐξηπλωμένος εἰς τὴν γῆν.

Ὅσιν Ἄβελ, ὦ ἐγείρου

Καὶ σπεῦσον συγχωρῶν τὸν φόνον!

Οὐαί! πρὸ τοῦ Κυρίου μόνον

Οἱ τελευτῶντες ἐξυπνοῦν.

Ἡ σὰρξ αὐτὴ ὠχρὰ καὶ κρία

Καὶ τὰ νεκρὰ τὰ βλέμματά του

Τὴν πρώτην νίκην τοῦ θανάτου

Εἰς τοὺς λαοὺς διακοινοῦν.

Εἰς τὴν ἐποποιίαν του ταύτην, ἥς τὴν μετὰ-
φρασιν εἰς γερμανικὴν ἀνήγγειλεν ἡδὴ μία τῶν
ἐν Πράγῃ (Praga) ἐφημερίδων, δύο προφαίνον-
ται πλεονεκτήματα, ἡ ὑψιπέτεια τοῦ Δάντου καὶ
τοῦ Μόντου ἡ καλλιπέτεια, ἡ δὲ λέξις, καθ' ἃ εἶ-
πεν ὁ εἰς τῶν δύο κορυφαίων τῆς Γαλλίας ποιητῶν

C'est de l'or ciselé par un Benvenuto Cel-
lini,
εἶναι χρυσὸν ἐσμυλευμένον ὑπὸ χειρὸς καλλι-
τέχνου.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

ΟΙ ΑΝΤΙΠΑΘΕΙΣ ΣΥΖΥΓΟΙ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΗΓΑΠΗΜΕΝΟΙ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Α.

Ἐν τινι δωματίῳ τοῦ πύργου τοῦ Βικ (Vic),
νύκτα τινὰ τοῦ Αὐγούστου 1826, περίξ κλίνης,
ἐφ' ἧς ἔκειτο λειποψυχῶν ἀνὴρ τις τριακοντούτης,
ἴσταντο δύο γυναῖκες καὶ γέρον τις, ἰατρός ὡς
ἐφαίνετο. Ἡ μὲν τῶν Κυριῶν, ὠραία εἰσέτι, ἐπλη-
σίαζεν εἰς τὰ πενήτηκοντα ἔτη· ἡ δὲ ὑψηλὴ, ἀπα-
χος καὶ μελαγχρινὴ ἦτο ἀξιολάτρευτος, μετροῦσα
εἰκοσιεὶς μόλις ἔτη. Ἀμφοτέραι δ' ἡσχολοῦντο εἰς
τὴν παρασκευὴν τῶν πρὸς φλεβοτομίαν τοῦ ἀσθε-
νοῦς ἀναγκαίων, ἐνῶ τὸν σφυγμὸν του ἡρεῖνα ὁ
ἰατρός ἀνησυχῶς. Μετὰ τὰς προπαρασκευὰς ταύ-